

DECIZIA nr. 11 din 12 septembrie 2018

referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: "Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), dacă este un termen de decădere sau de recomandare."

EMITENT

- ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

Publicat în [MONITORUL OFICIAL nr. 907 din 29 octombrie 2018](#)

Data intrării în vigoare 29-10-2018

Dosar nr. 1.198/1/2018

Mirela Sorina Popescu	- președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Oana Burnel	- judecător la Secția penală
Andrei Claudiu Rus	- judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	- judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	- judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță	- judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	- judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	- judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	- judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Suceava în Dosarul nr. 824/86/2018, prin care, în baza [art. 476 alin. \(1\) din Codul de procedură penală](#) raportat la [art. 475](#) din același cod, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), dacă este un termen de decădere sau de recomandare.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor [art. 476 alin. \(6\) din Codul de procedură penală](#) și [art. 27⁴ din Regulamentul](#) privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Albu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile [art. 27⁶ din Regulamentul](#) privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept curțile de apel Alba Iulia, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș, Iași, Bacău, Timișoara și instanțele arondate acestora.

La data de 7 iunie 2018, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus la dosar Adresa nr. 1.189/C/1.120/III-5/2018 prin care a comunicat că, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța.

În continuare, a arătat că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților potrivit dispozițiilor [art. 476 alin. \(9\) din Codul de procedură penală](#).

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Justina Condoiu să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 4.020/1/2016.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea formulată de Tribunalul Suceava este admisibilă și a solicitat pronunțarea unei hotărâri pe fond, dată fiind împrejurarea că termenul de 10 zile este un termen de recomandare.

A susținut, contrar celor reținute de judecătorul-raportor, că determinarea naturii juridice a termenului are o înrăurire asupra rezolvării procesului principal. Astfel, instanța de trimitere este investită cu o cerere de confirmare a ordonanței prin care procurorul a apreciat oportun să dispună renunțarea la urmărirea penală, chiar dacă soluționarea cauzei nu implică pronunțarea asupra raportului juridic de conflict.

Or, față de cele anterior expuse, a considerat că respingerea cererii de confirmare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală are ca efect posibilitatea dispunerii unei noi soluții de renunțare la urmărire penală, indiferent de motivul invocat.

Mai mult, procurorul a menționat că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în multe situații, s-a pronunțat pe fond cu privire la interpretarea normelor din procedură penală, respectiv: [Decizia nr. 27/2015](#), [Decizia nr. 22/2015](#), [Decizia nr. 5/2015](#), [Decizia nr. 2/2015](#) și [Decizia nr. 23/2015](#).

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 18 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 824/86/2018, Tribunalul Suceava a sesizat, în temeiul [art. 475 din Codul de procedură penală](#), Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), dacă este un termen de decădere sau de recomandare.”

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Ordonanța nr. 66/P/2017 din data de 31 ianuarie 2018 a procurorului șef serviciu din cadrul Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava, s-a dispus renunțarea la urmărirea penală față de inculpatul S.L.I. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență și clasarea pentru celelalte infracțiuni pentru care a fost cercetat. În fapt, urmărirea penală a avut ca obiect săvârșirea a două infracțiuni de trafic de influență, prevăzute de [art. 291 alin. \(1\) din Codul penal](#) raportat la [art. 6 din Legea nr. 78/2000](#) pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea [art. \(5\) din Codul penal](#), două infracțiuni de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzute de [art. 47 din Codul penal](#) raportat la [art. 13² din Legea nr. 78/2000](#) raportat la [art. 297 alin. \(1\) din Codul penal](#) și infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de [art. 297 alin. \(1\) din Codul penal](#) cu aplicarea [art. 5 alin. \(1\) din Codul penal](#), constând în aceea că:

- în perioada ianuarie-septembrie 2012, inculpatul, având calitatea de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție - Regiunea Suceava, a solicitat și a primit periodic de la denunțatorii N.D.V. și G.A. sume cuprinse între 100 și 800 euro lunar, cu titlu de taxă de protecție, promițând că le va asigura trecerea frontierei cu diverse cantități de țigări, fără a fi controlați de funcționari vamali și polițiști de frontieră. În același scop, inculpatul a pretins și primit de la martorul denunțator N.D.V., în luna august 2012, suma de 10.000 de euro;
- în perioada mai-iunie 2014, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție - Regiunea Suceava, în schimbul a 40 pachete de țigări Marlboro, i-a promis numitului B.V., subofițer în cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, că va interveni pe lângă comisarul șef B.D.G. din cadrul acestei instituții, pentru a obține avansarea sa în grad, înainte de termen;
- în perioada aprilie-mai 2014, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție - Regiunea Suceava, a intervenit pe lângă directorul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Iași, G.I., pentru a obține transferul numitei B.L. la Biroul Vamal Dornești;
- în luna iulie 2014, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție - Regiunea Suceava, a încercat să-l determine pe numitul H.F.P., inspector de trafic în cadrul Inspectoratului de Stat pentru Control în Transporturi Rutiere, să îndeplinească în mod defectuos atribuțiile de serviciu, prin încălcarea dispozițiilor [Hotărârii Guvernului nr. 69/2012](#) privind stabilirea încălcărilor cu caracter contravențional ale prevederilor [Regulamentului \(CE\) nr. 1.071/2009](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a [Directivei 96/26/CE](#) a Consiliului, ale [Regulamentului \(CE\) nr. 1.072/2009](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața transportului rutier internațional de mărfuri, ale [Regulamentului \(CE\) nr. 1.073/2009](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața internațională a serviciilor de transport cu autocarul și autobuzul și de modificare a [Regulamentului \(CE\) nr. 561/2006](#) și ale [Ordonanței Guvernului nr. 27/2011](#) privind transporturile rutiere și ale normelor de aplicare a acesteia, precum și a sancțiunilor contravenționale și a altor măsuri aferente aplicabile în cazul constatării încălcărilor, cu modificările și completările ulterioare, și să aplice o sancțiune mai blândă sau să-l ierte de aplicarea unei sancțiuni pe reprezentantul transportatorului, numitul C.N., căruia la data de 4 iulie 2014 i-a aplicat o amendă în valoare de 9.000 lei și măsura suspendării dreptului de utilizare a autovehiculului marca Scania cu nr. de înmatriculare S.V. 25 S.E.G.;

– în perioada anilor 2008-2009, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Informații și Protecție Internă Suceava, i-a sugerat martorului denunțator N.D.V. să se infiltreze într-un grup infracțional organizat, cu scopul de a-i furniza informații despre activitățile infracționale ale grupului și, deși i-a promis acestuia că nu-l va expune în niciun mod pe parcursul colaborării, nu a luat nicio măsură de protecție pentru ca activitățile sus-numitului să fie autorizate, ceea ce a condus în cele din urmă la dobândirea calității de inculpat de către martorul denunțator, fiind încălcate dispozițiile [art. 9 și art. 10 din Legea nr. 51/1991](#) privind securitatea națională a României, republicată, cu completările ulterioare, precum și [art. 17 lit. g\) din Legea nr. 182/2002](#) privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

Prin solicitarea formulată la data de 16 februarie 2018 și înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava la data de 19 februarie 2018, Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava a solicitat constatarea legalității și temeiniciei Ordonanței nr. 66/P/2017 din data de 31 ianuarie 2018 și confirmarea dispoziției de renunțare la urmărirea penală în cauza având ca obiect infracțiunea de trafic de influență prevăzută de [art. 291 alin. \(1\) din Codul penal](#) raportat la [art. 6 din Legea nr. 78/2000](#) cu aplicarea [art. 5 din Codul penal](#), descrisă la pct. I din ordonanță, cu privire la inculpatul S.L.I.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Pe fondul problemei de drept, opinia judecătorului de cameră preliminară investit cu cererea de confirmare a Ordonanței nr. 66/P/2017 a fost în sensul că termenul prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este un termen de decădere, chiar dacă nu este prevăzută posibilitatea respingerii ca tardive a unei astfel de solicitări, pe considerentul că trebuie asigurată respectarea termenelor legale.

Dispozițiile [art. 318 din Codul de procedură penală](#) cu denumirea marginală „Renunțarea la urmărirea penală” prevăd în cuprinsul [alin. \(12\)](#) că „Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit [alin. \(10\)](#), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate și se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

În cauză, data emiterii Ordonanței de renunțare la urmărire penală nr. 66/P/2017 este 3 ianuarie 2018, iar data sesizării judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava s-a făcut după împlinirea termenului de 10 zile prevăzut la [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), respectiv la data de 19 februarie 2018, astfel că se pune problema naturii juridice a acestui termen, respectiv dacă este un termen de decădere sau de recomandare având în vedere implicațiile pe fond a acestei constatări.

S-a reținut că la nivelul Curții de Apel Suceava nu a fost identificată jurisprudență care să analizeze în mod explicit această problemă de drept.

Instanța de trimitere a arătat, în esență, că problema de drept suscită discuții, soluțiile prevăzute de [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) nefiind limitative, exemplificând în acest sens posibilitatea judecătorului de a dispune declinarea în cazul în care ar constata că nu este competent material.

A apreciat de asemenea că, fiind o procedură ce vizează soluțiile dispuse de procuror, subzistă rațiunea avută în vedere la stabilirea naturii juridice a termenului de 3 zile prevăzut de [art. 335 alin. \(4\) din Codul de procedură penală](#), ca fiind de decădere, în ipoteza reluării în caz de redeschidere a urmăririi penale, în acest sens fiind exprimate opinii în cadrul întâlnirilor profesionale, dar și în doctrină (Codul de procedură penală comentat, Ediție Aniversară, Nicolae Volonciu, Editura Hamangiu, 2017, fila 914).

În opinia instanței de trimitere termenul prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) ar fi de decădere, cu toate că în cuprinsul [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) nu este prevăzută soluția respingerii cererii formulate ca tardivă, deoarece ar trebui să existe o disciplină în respectarea termenelor prevăzute de lege.

IV. Punctul de vedere al procurorului și al părților asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit dispozițiilor [art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală](#), este admisibilă, susținând că trebuie lămurită natura termenului de 10 zile de transmitere a ordonanței de renunțare la urmărire penală în vederea confirmării, respectiv dacă este un termen de decădere sau unul de recomandare.

Intimatul a solicitat respingerea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală cu această problemă de drept, întrucât acesta este un termen de recomandare, în condițiile în care [Codul de procedură penală](#) nu prevede nicio sancțiune și nici posibilitatea respingerii sesizării ca tardivă.

V. Opiniile instanțelor judecătorești

În conformitate cu dispozițiile [art. 476 alin. \(10\) din Codul de procedură penală](#) cu referire la [art. 473 alin. \(5\) din Codul de procedură penală](#), s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată, s-a evidențiat opinia majoritară potrivit căreia termenul de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este unul de recomandare.

În acest sens au opinat Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Braşov, Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galaţi, Curtea de Apel Iaşi, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploieşti, Curtea de Apel Suceava şi Curtea de Apel Târgu Mureş, precum şi Tribunalul Braşov, Tribunalul Covasna, Tribunalul Bucureşti - Secţia I penală, Tribunalul Ialomiţa, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Cluj, Tribunalul Maramureş, Tribunalul Gorj, Tribunalul Olt, Tribunalul Vrancea, Tribunalul Brăila, Tribunalul Satu Mare şi Tribunalul Timiş, Judecătoria Braşov, Judecătoria Zărneşti, Judecătoria Călăraşi, Judecătoria Lehliu-Gară, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turda, Judecătoria Constanţa, Judecătoria Medgidia, Judecătoria Târgu Cărbuneşti, Judecătoria Novaci, Judecătoria Reghin, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Judecătoria Oraviţa şi Judecătoria Reşiţa.

În susţinerea acestui punct de vedere, instanţele amintite au precizat, în esenţă, că termenul de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este un termen de recomandare, fiind definit ca termenul înăuntrul căruia ar trebui îndeplinite anumite acte procesuale sau procedurale în vederea bunei desfăşurări a procesului penal, a cărui nerespectare nu atrage consecinţe juridice cu privire la valabilitatea actului îndeplinit cu depăşirea acestui termen.

În fine, s-a subliniat că, dacă s-ar da o altă calificare naturii juridice a acestui termen, în sensul că este un termen procedural imperativ (peremptoriu), adică înăuntrul său trebuie exercitat dreptul procesual ori îndeplinite anumite acte procesuale sau procedurale, sub sancţiunea decăderii ori anulării actului, dispoziţiile [art. 318 alin. \(14\) din Codul de procedură penală](#) ar deveni inaplicabile, respectiv ordonanţa prin care s-a dispus renunţarea la urmărirea penală ar rămâne validă, iar judecătorul de cameră preliminară s-ar afla în imposibilitate de a exercita controlul asupra legalităţii şi temeiniciei soluţiei dispuse de procuror.

În opinia contrară, minoritară, s-a apreciat că deşi dispoziţiile [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) nu prevăd soluţia respingerii sesizării ca tardivă, totuşi termenul este de decădere, procurorul nemaiavăd posibilitatea de a sesiza, în temeiul [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), judecătorul de cameră preliminară de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă, în vederea confirmării renunţării la urmărirea penală.

În acest sens, au comunicat puncte de vedere Curtea de Apel Piteşti, Curtea de Apel Timişoara, Tribunalul Dolj, Tribunalul Mehedinţi, Judecătoria Rupea, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Judecătoria Târgu Secuiesc şi Judecătoria Luduş.

În susţinerea acestei opinii, s-a arătat că raţionamentul juridic trebuie să fie similar cu cel avut în vedere la stabilirea termenului de 3 zile prevăzut de [art. 335 alin. \(4\) din Codul de procedură penală](#) pentru situaţia reluării urmăririi penale în caz de redeschidere, care este un termen de decădere.

VI. Jurisprudenţa naţională în materie

S-a constatat că, deşi au fost transmise mai multe hotărâri judecătoreşti având ca obiect confirmarea soluţiei de renunţare la urmărire penală, chestiunea supusă dezlegării a fost abordată efectiv doar în considerentele Încheierii pronunţate de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 6 octombrie 2016, în Dosarul nr. 1.991/303/2016, şi al Încheierii pronunţate de Judecătoria Sfântu Gheorghe la data de 12 septembrie 2016, în Dosarul nr. 3.678/305 /2016.

În ambele situaţii, deşi s-a constatat depăşirea termenului de 10 zile pentru sesizarea instanţei, s-a procedat la analizarea legalităţii şi temeiniciei soluţiei dispuse de procuror, considerându-se în primul caz că termenul este de recomandare, iar în cel de-al doilea caz că, deşi încălcarea ar putea atrage sancţiunea nulităţii relative, aceasta nu a fost invocată.

VII. Jurisprudenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie

În jurisprudenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nu au fost identificate decizii cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării.

VIII. Punctul de vedere al specialiștilor cu privire la problema de drept supusă dezlegării

În conformitate cu dispoziţiile [art. 476 alin. \(10\)](#) raportat la [art. 473 alin. \(5\) din Codul de procedură penală](#) a fost solicitată opinia specialiștilor asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Facultatea de Drept din cadrul Universităţii din Craiova a apreciat că termenul de 10 zile prevăzut în [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este un termen de recomandare.

S-a susţinut că, potrivit [art. 318 din Codul de procedură penală](#), în cazul infracţiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunţa la urmărirea penală când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei.

Articolul 318 alin. (12)

Ordonanţa prin care s-a dispus renunţarea la urmărirea penală, verificată potrivit [alin. \(10\)](#), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părţilor, suspectului, persoanei vătămate şi altor persoane interesate şi se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanţa căreia i-ar reveni, potrivit legii, competenţa să judece cauza în primă instanţă.

Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:

- a) desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;
- b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.

Prin urmare, înainte de a califica natura termenului de 10 zile, se impun următoarele precizări generale cu privire la scopul și efectul termenelor în materie penală.

Prin raportare la efectele pe care le produc, termenele pot fi: imperative (înăuntrul cărora trebuie efectuat actul, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului în caz de neefectuare în termen), prohibitive (termenele care se constituie într-un obstacol în calea efectuării actului, actul putând fi îndeplinit numai după expirarea termenului) și de recomandare (termene înăuntrul cărora trebuie efectuat un act, fără însă ca neefectuarea lui în termen să aibă consecințe asupra actului).

Prin raportare la textul de lege anterior menționat și la scurtele considerații cu privire la clasificarea termenelor, s-a apreciat că termenul de 10 zile este un termen procedural și de recomandare.

În al doilea rând, termenul instituit este de recomandare, întrucât nu este însoțit de o sancțiune specifică. [Art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) prevede în mod expres soluțiile pe care judecătorul le are la îndemână în momentul sesizării sale cu o cerere de confirmare a renunțării la urmărirea penală respectiv „admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror”. Textul de lege nu prevede și sancțiunea respingerii cererii ca tardivă. A susține că termenul este de decădere tocmai pentru a proteja interesele persoanelor implicate înseamnă, în realitate, a le face acestora o defavoare.

Mai mult, această instituție a renunțării la urmărire penală are ca fundament lipsa interesului public de a sancționa anumite fapte prevăzute de legea penală. Ori, dacă ar trece o perioadă de timp mai mare de timp cu atât mai mult s-ar impune confirmarea soluției de renunțare, întrucât în mod evident trecerea timpului conduce la pierderea interesului public în sancționarea unor astfel de fapte minore. Este același principiu care fundamentează instituția prescripției în sistemul nostru de drept.

Departamentul de Drept Public din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, prin lector univ. dr. Flaviu Ciopec, a opinat în sensul că sesizarea este inadmisibilă.

Astfel, cu privire la prima condiție, s-a arătat că [art. 475 din Codul de procedură penală](#) menționează „completul de judecată” ca entitate ce sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție, iar nu instanța de judecată.

S-a arătat că, în situația în care s-ar aprecia că numai instanțele de judecată ar putea sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci tribunalul nu ar avea în nicio ipoteză această prerogativă, întrucât nu mai este investit cu judecarea cauzei în ultimă instanță. Conform noii arhitecturi procesuale, fondul unui litigiu penal poate fi judecat în ultimă instanță doar de curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție. Tribunalul este ultimă instanță doar în ipotezele în care nu „judecă”, ci doar „soluționează” căi de atac împotriva hotărârilor instanțelor inferioare, cum este cazul contestațiilor îndreptate împotriva încheierilor judecătorului de cameră preliminară de la judecătorii din jurisdicția sa. În consecință, pentru a da eficiență textului legal și a asigura tribunalului prerogativa de a sesiza instanța supremă ar trebui admis că această prerogativă nu este asociată exclusiv cu judecata fondului unui proces penal, ci și cu alte ipoteze în care se soluționează aspecte penale în ultimă instanță.

A exclude posibilitatea ca judecătorul de cameră preliminară să sesizeze instanța competentă pentru pronunțarea unui hotărâri preliminare ar împiedica asupra rezolvării unor chestiuni de drept importante, cum sunt cele ce rezultă din verificarea legalității administrării probelor, materie esențială cu efecte directe asupra fondului acuzațiilor. S-a concluzionat în sensul că judecătorul de cameră preliminară nu poate fi exclus din categoria subiecților de sesină, adică este complet de judecată în sensul [art. 475 din Codul de procedură penală](#).

Legitimarea procesuală activă a judecătorului de cameră preliminară poate fi pusă însă în discuție în cadrul procedurilor de control al actelor de urmărire penală: soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată ([art. 341 din Codul de procedură penală](#)), confirmarea ordonanței de renunțare la urmărire penală ([art. 318 din Codul de procedură penală](#)) sau confirmarea ordonanței de redeschidere a urmăririi penale ([art. 335 din Codul de procedură penală](#)). În toate aceste cazuri, încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă, putându-se afirma că soluțiile au fost pronunțate în ultimă instanță. De asemenea, s-a arătat că judecătorul de cameră preliminară verifică actele de urmărire penală sub aspectul, atât al legalității lor, cât și al temeiniciei, realizând un examen complet al cauzei deduse soluționării. Cu toate acestea, nu se poate ignora faptul că cenzura judecătorului de cameră preliminară nu conduce decât în situații de excepție la o antamare a fondului cauzei.

În ceea ce privește cea de-a doua condiție, aceea ca respectiva chestiune de drept, obiect al sesizării, să fie aptă să influențeze soluționarea fondului cauzei, s-a considerat că nu este îndeplinită.

Astfel, conform [Deciziei nr. 11 din 2 iunie 2014](#), dată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, cap. VIII, paragrafele 7 și 8, pronunțată în cadrul procedurii

unei hotărâri preliminare: „[...] admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea că interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de [art. 476 și 477 din Codul de procedură penală](#) să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului. Prin sintagma «soluționarea pe fond a cauzei» folosită de legiuitor în cuprinsul [art. 475 din Codul de procedură penală](#) pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță.”

În acest sens, s-a apreciat că rezultă cu claritate faptul că această condiție nu pare a fi îndeplinită ori de câte ori judecătorul de cameră preliminară nu acționează în calitatea sa principală, respectiv verificarea legalității administrării probelor, chestiune ce aparține fondului cauzei. Ori de câte ori judecătorul de cameră preliminară este chemat să exercite un alt tip de control, condiția nu mai este îndeplinită. Astfel, în cazul ordonanței de renunțare la urmărirea penală, confirmarea sau infirmarea ei nu deschide posibilitatea unei judecări pe fond a cauzei în fața unei instanțe, renunțarea la urmărirea penală fiind, prin ipoteză, o soluție ce exclude faza de judecată. O altă dovadă în acest sens este și competența ce se atribuie judecătorului de cameră preliminară de a dispune clasarea, în aceeași procedură de verificare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală, de asemenea o soluție ce blochează accesul la instanță. Acest raționament este valabil și în cazul confirmării sau infirmării ordonanței de redeschidere, precum și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire penală sau netrimiteri în judecată. În toate cazurile, atribuția judecătorului de cameră preliminară este fie de a confirma actul procurorului, ceea ce încheie definitiv procesul penal, fie de a-l infirma, când se produce o restituire a cauzei la procuror pentru a începe, continua sau completa urmărirea penală. În această ultimă ipoteză, nimic nu garantează că procurorul va dispune trimiterea în judecată, pentru a exista o dezbatere asupra fondului cauzei.

Ipoteza trimiterii în judecată este atât de îndepărtată și improbabilă, încât nu păstrează nicio legătură de cauzalitate cu procedura din fața judecătorului de cameră preliminară. A mai arătat că o chestiune de drept precum aceea ce face obiectul sesizării nu poate fi discutată în contextul procedurii prevăzute de [art. 475 din Codul de procedură penală](#), întrucât nu are legătură cu fondul cauzei, din moment ce analiza fondului cauzei de către o instanță este exclusă, iar a doua condiție nu este îndeplinită.

S-a concluzionat în sensul că, nefiind îndeplinită ultima din condițiile sesizării, aceasta se impune a fi respinsă ca inadmisibilă.

IX. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat în temeiul dispozițiilor [art. 475-477 din Codul de procedură penală](#) ca termenul de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) să fie considerat un termen de recomandare.

În raport cu considerentele [Deciziei nr. 23/2016](#) a Curții Constituționale, [Codul de procedură penală](#) instituie o procedură de verificare obligatorie de către judecătorul de cameră preliminară, la sesizarea procurorului, a tuturor soluțiilor de renunțare la urmărirea penală. Conform [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), termenul de transmitere a sesizării privind confirmarea soluției de renunțare la urmărire penală este de 10 zile și începe să curgă de la data emiterii ordonanței.

De altfel, s-a arătat că în ce privește natura juridică a acestui termen, pornind, pe de o parte, de la faptul că soluția renunțării la urmărirea penală este una favorabilă suspectului sau inculpatului, iar, pe de altă parte, având în vedere soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate pronunța în cazul în care respinge cererea de confirmare, respectiv cele prevăzute la [lit. a\) și b\) alin. \(15\) al art. 318 din Codul de procedură penală](#), rezultă că acest termen este unul de recomandare, și nu de decădere.

Pe de altă parte, în raport cu particularitățile actuale ale procedurii prevăzute de [art. 318 din Codul de procedură penală](#) (cele privind etapa jurisdicțională și, în special, efectele produse de soluțiile pronunțate de judecătorul de cameră preliminară), considerarea termenului prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) ca fiind de decădere ar conduce la situații inacceptabile, injuste.

Mai mult, s-a arătat că paralizarea intervenției judecătorului de cameră preliminară este de neconceput, fiind contrară [Deciziei nr. 23/2016](#) a Curții Constituționale care a reprezentat și rațiunea pentru care legiuitorul a reglementat prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016](#) pentru modificarea și completarea [Legii nr. 286/2009 privind Codul penal](#), [Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală](#), precum și pentru completarea [art. 31 alin. \(1\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, procedura confirmării soluției de renunțare la urmărirea penală.

X. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul că termenul de 10 zile prevăzut în [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este un termen de recomandare.

În argumentarea opiniei exprimate, s-a arătat că natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) - de termen de recomandare, iar nu de termen de decădere - rezultă din omisiunea legiuitorului de a reglementa în cuprinsul dispozițiilor [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) soluția de respingere a cererii de confirmare ca tardivă. În ipoteza în care legiuitorul ar fi atribuit termenului de 10 zile prevăzut în [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) natura juridică de termen de decădere, în mod corespunzător ar fi reglementat soluția respingerii cererii de confirmare ca tardivă.

Or, în măsura în care legiuitorul nu a reglementat în cuprinsul dispozițiilor [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) o astfel de soluție, calificarea termenului de 10 zile prevăzut în [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) ca termen de decădere, cu consecința pronunțării soluției de respingere a cererii de confirmare, în ipoteza nerespectării acestui termen, ca tardivă, nu poate fi realizată pe cale de interpretare, în absența unui temei legal. Din această perspectivă, în ipoteza în care s-ar admite că termenul de 10 zile prevăzut în [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este un termen de decădere, iar nerespectarea acestui termen determină pronunțarea soluției de respingere a cererii de confirmare ca tardivă, unica soluție care ar putea fi adoptată de procuror ar fi reprezentată de trimiterea în judecată, soluție defavorabilă persoanei care a beneficiat de renunțarea la urmărirea penală și contrară constatării procurorului „că nu există un interes public în urmărirea faptei”.

De asemenea, transmiterea de către procuror, spre confirmare, a ordonanței prin care a dispus renunțarea la urmărirea penală nu constituie un drept procesual al procurorului, iar termenul de 10 zile de la data emiterii ordonanței nu constituie un termen prevăzut de lege pentru exercitarea unui drept procesual de către procuror, a cărui nerespectare să atragă decăderea din exercițiul dreptului.

XI. Dispozițiile legale incidente

[Articolul 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#)

Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit [alin. \(10\)](#), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate și se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

[Articolul 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#)

Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:

- a) desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;*
- b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.*

XII. Opinia judecătorului-raportor

Opinia judecătorului-raportor asupra chestiunii de drept supuse dezlegării a fost în sensul că sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava, în Dosarul nr. 824/86/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept privind natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), în sensul de a se lămurii dacă acesta este un termen de decădere sau de recomandare, este inadmisibilă, deoarece nu întrunește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de [art. 475 din Codul de procedură penală](#).

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile [art. 475 din Codul de procedură penală](#): „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatănd că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Ca atare, admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor exigențe:

- instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;
- chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță, este îndeplinită prima condiție analizată, referitoare la existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava fiind investit în Dosarul nr. 1.198/1/2018 cu soluționarea cererii formulate de Direcția Națională Anticorupție vizând constatarea legalității și temeiniciei Ordonanței nr. 66/P/2017 din data de 31.01.2018 și confirmarea dispoziției de renunțare la urmărire penală în cauza având ca obiect infracțiunea de trafic de influență prevăzut de [art. 291 alin. \(1\) din Codul penal](#) raportat la [art. 6 din Legea nr. 78/2000](#) cu aplicarea [art. 5 din Codul penal](#).

De asemenea, este îndeplinită și cea de-a treia condiție enunțată, întrucât chestiunea de drept cu a cărei analiză a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În schimb, cerința referitoare la natura chestiunii ce poate face obiectul sesizării și la aptitudinea dezlegării date de a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei nu este îndeplinită în cauză.

În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală s-a statuat, în mod progresiv, asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, regăsită în cuprinsul [art. 475 din Codul de procedură penală](#).

Astfel, s-a apreciat constant că, prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei” folosită de legiuitor în cuprinsul [art. 475 din Codul de procedură penală](#) pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, și nu rezolvarea unei chestiuni incidentale. Această condiție de admisibilitate, prin referirea explicită la soluționarea „pe fond” a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În susținerea acestei teze, jurisprudența instanței supreme s-a fundamentat pe interpretarea sistematică a reglementărilor având ca finalitate unificarea practicii judiciare, constatându-se că procedura instituită prin [art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală](#) este vădit mai restrictivă decât cea cuprinsă în [art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală](#).

Astfel, chestiunea a cărei dezlegare este supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să vizeze, ca regulă, o problemă de drept material, de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei, putând doar, ca excepție, viza o problemă de drept procesual, adică în măsura în care soluția dată acesteia se repercutează semnificativ asupra rezolvării fondului, în timp ce admisibilitatea recursului în interesul legii se verifică prin raportare la chestiunea de drept, substanțial sau procesual, soluționată diferit de instanțele judecătorești.

Așadar, s-a considerat că prin modul de reglementare s-a urmărit excluderea de la procedura pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept a problemelor de drept de care nu depinde soluționarea pe fond a litigiilor penale, chestiuni ce rămân a fi supuse interpretării numai pe calea recursului în interesul legii, sub rezerva îndeplinirii și a celorlalte condiții de admisibilitate reglementate de [Codul de procedură penală](#).

Ca atare, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea că interpretarea dată de către instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se cere și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în procedura prevăzută de [art. 476 și 477 din Codul de procedură penală](#), trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului.

La această concluzie se ajunge și pe calea interpretării teleologice a textelor de lege, în contextul în care aceasta a fost rațiunea avută în vedere de legiuitor care, prin [art. 102 pct. 284 din Legea nr. 255/2013](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală](#) și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare, a modificat conținutul [art. 475 din Codul de procedură penală](#) ce reglementează condițiile de admisibilitate a sesizării formulate în vederea pronunțării de către instanța supremă a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, introducând expresia „pe fond”, care lipsea din prima formă adoptată a Codului.

În prezenta cauză, obiectul sesizării îl reprezintă o problemă de drept ce se circumscrie sferei normelor procesual penale a cărei lămurire nu poate influența soluția pe fondul cererii de confirmare cu care a fost investit judecătorul de cameră preliminară, dat fiind faptul că natura juridică a termenului procedural nu are înrăurire asupra rezolvării raportului de drept penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare.

Astfel, obiectul sesizării îl reprezintă o problemă de drept ce se circumscrie sferei normelor procesual penale referitoare la termenul de introducere a unei cereri de confirmare a soluției de renunțare la urmărire penală, respectiv admisibilitatea sesizării formulate în conformitate cu [art. 318 alin. \(10\) din Codul de procedură penală](#) în ipoteza depășirii termenului prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#). Lămurirea naturii juridice a termenului de 10 zile în cadrul căruia procurorul este obligat să sesizeze judecătorul de cameră preliminară competent nu ar putea influența decizia ce va fi luată pe fondul cauzei, în condițiile în care judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava este chemat să se pronunțe asupra legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărire penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală, potrivit [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#), ci constituie o chestiune incidentală de care nu depinde lămurirea cauzei pe fond.

În concret, în cauză, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava poate dispune una dintre soluțiile prevăzute de [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#), respectiv, să admită sau să respingă cererea de confirmare formulată de procuror, iar în cazul în care respinge cererea de confirmare, dispune în mod obligatoriu desființarea soluției de renunțare la urmărire penală și, după caz, trimiterea cauzei la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală sau de a dispune clasarea. Așadar, soluțiile legale presupun în mod necesar verificarea legalității și temeiniciei soluției de renunțare dispuse de procuror, situație în care stabilirea naturii juridice a termenului prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#) este pur teoretică, fără a putea influența soluționarea cauzei. De altfel, dispozițiile [art. 318 alin. \(15\) din Codul de procedură penală](#) sunt explicite în privința soluțiilor ce pot fi pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, respingerea sesizării ca tardivă sau inadmisibilă nefiind prevăzută de dispozițiile legale, similar soluțiilor reglementate de [art. 341 alin. \(6\) din Codul de procedură penală](#) în cazul plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, interpretarea acestora fiind neechivocă. Opinia exprimată de instanța de trimitere asupra chestiunii de drept nu are aptitudinea de a produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, dimpotrivă, ar putea atrage chiar lăsarea nesoluționată a cauzei penale prin refuzul analizării obiectului său pe considerentul că a fost depășit termenul prevăzut pentru aceasta, contrar considerentelor [Deciziei nr. 23 din data de 20 ianuarie 2016](#) pronunțată de Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, ce au stat la baza modificării legislative operate prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016](#) pentru modificarea și completarea [Legii nr. 286/2009 privind Codul penal](#), [Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală](#), precum și pentru completarea [art. 31 alin. \(1\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară și scopului pentru care a fost reglementată procedura confirmării, respectiv supunerea soluției de renunțare la urmărire penală controlului judiciar.

În concluzie, se constată că problema privind natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), astfel cum a fost expusă în încheierea de sesizare, nu constituie o veritabilă chestiune de drept cu relevanță practică, ci una pur teoretică și nu este susceptibilă a genera interpretări juridice diferite în privința soluțiilor ce pot fi pronunțate într-o cauză având ca obiect confirmarea soluției de renunțare la urmărire penală, astfel încât nu se impune lămurirea acesteia pe calea procedurii reglementate de [art. 475 din Codul de procedură penală](#).

Pentru considerentele expuse, în temeiul [art. 477 din Codul de procedură penală](#),

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Suceava în Dosarul nr. 824/86/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: "Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de [art. 318 alin. \(12\) din Codul de procedură penală](#), dacă este un termen de decădere sau de recomandare."

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit [art. 477 alin. \(3\) din Codul de procedură penală](#).

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE CU DELEGAȚIE AL SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

JUDECĂTOR MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,

Maria-Mihaela Albu

